

פרק מומין אלו

נאמר בתורה:

דבר אל אהרן לאמר, איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם אלוֹקיו.

כי כל איש אשר בו מום לא יקרב,

איש עור או פסח או חרם או שרוע.

או איש אשר יהיה בו שבר רגל או שבר יד.

או גבן או דק או תבלול בעינו.

או גרב או ילפת או מרוח אשך.

כל איש אשר בו מום מזרע אהרן הכהן לא יגש להקריב את אשי ה' מום בו את לחם אלוֹקיו לא יגש להקריב. [ויקרא כ"א י"ז-כ"א].

מתניתין:

מומין אלו, ששנינו בפרק הקודם שפוסלים בבהמה, בין מומין קבועין, שאינם מתרפאים. בין מומין עוברים, שחוזרים ומתרפאים. פוסלין באדם כהן, מלעבוד עבודה במקדש. [כל זמן שהם בו, אבל אם עברו אינם פוסלים].

ויתר עליהן באדם, שנפסל במומין נוספים:

הבילון, כהן שראשו חד למעלה ורחב למטה.

והלפתו, שראשו דומה ללפת, רחב למעלה והולך וצר למטה.

והמקבן, שדומה ראשו למקבת [קרדום] שערפו צר ועגול.

ושראשו שקוט, שראשו משופע מלפניו באלכסון.

ושקיפם, שאין ראשו בולט מאחוריו, והוא נראה כאחד שנחתך ממנו חתיכה מאחוריו.

ובעלי חטרות⁽¹⁾, שיש להם בליטה בגב. בזה נחלקו תנאים שרבי יהודה מכשיר והכמרים פוסלין.

הקרה, פסול.

איזהו קרה?

כל שאין לו אפילו שיטה שורה אחת של שער, שהיא מקפת מאוזן לאוזן. אבל אם יש לו שורה של שערות מקפת מאוזן לאוזן, הרי זה כשר.

גמרא:

והוינן בה: אמאי מומין אלו שפוסלין בבהמה, פוסלין באדם. והאיכא יבלת דלא כתיב באורייתא דפסלה באדם אלא בבהמה, ומנא לן דפסלה נמי באדם?

ותו, הא דתנינן בפרקין דלעיל במומי בהמה [לח, א] "דק תבלול" בעינו, דלא כתיבי

1. במשניות הגירסא: החטוטרות